

útles: „Minu esimesest kaardiväe rügementist!”

Kui keiser áraláks, andis uus pealik oma püssi teise soldati lätte, läks ja seadis ennast kohे kaardiväe ohvitseride sekka. Need mõöttid teda ühke pilguga.

„Mis si n a sün tahad?” küsiti.

„Ma olen pealik esimeses keisri kaardiväe rügementis.”

„Sina — pealik?” huidsid teised, „Kes on seda õelnud?”

„Ema on seda õelnud”, vastas soldat, keisri peale näidates.

Niipea teretasid nad teda kui ühte eneštete seltssist ja ta jái ilma pikema jututa nende sekka.

Sipelgatest.

„See on wåga paha mis need sipelgad teeravad”, útles ema ühel páewal. „Seal naad jooksewad igapäew meie kuuse tûwi peal üles ja alla, toowad enestele ülewalt

pesaehitamise tarvis puru ja wöib olla, et nad rikuwad wiimaks selle puu foguni ára.”

Siiš sai ühte ja teist arvatud, mis selle waštus peaks aitama ja wiimaks üks lai törwakriips puu tûwi ümber tehtud. Nuid sündis sipelgarahva seas üks wågew liikumine. Rahutumalt jooksid weikesed elukad ühest teisi, aga kui nad törwakriipsu ligi said, taganesid kohkudes tagasi, ajasid rutuga üks teistest läbi ja olid wåga lihamas. Håkiste jáeti rahu. Ja warsti nähti weike pruun reisirong mõõda maad edasi reisivat, aga mitte enam kuuse tûwi poole, waid foguni parema poole körwa, kus üks fast seisib. Pi-kemalt waadates nähti, et kawalad loomakesed kuuseokstesse ulatawaid koseokse endile teeks tarvitased, kuuse peale saada.

See näitab, et see tark inimene ühest wåetimast mõistmata loomakesest, ses ašjas mitte kawalam ei ole. — Seal sai kafele ka törwawöru ümber tõmmatud, laiem ja paksem kui kuuse peal oli, ja et tee hästi finni oleks, sai kuuse pealne veel ford wårskelt üle-